

Een royale vergissing

Julia Quinn bij Boekerij:

De ongetrouwde hertog

De verliefde graaf

Een vorstelijk aanbod

Een nobel streven

De hand van de gravin

Een royale vergissing

boekerij.nl

juliaquinn.com

Julia
Quinn

EEN ROYALE
VERGISSING

Deel 6 uit *De familie Bridgerton*-serie

ISBN 978-90-225-9260-1

ISBN 978-94-023-1632-2 (e-book)

ISBN 978-90-528-6388-7 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Bridgerton Series – When He Was Wicked*

Vertaling: Karin Breuker

Omslagontwerp: © bij Barbara

Omslagbeeld: © Richard Jenkins Photography

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2004 by Julie Cotler Pottinger. Published by arrangement with
HarperCollins *Publishers*

© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk,
fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

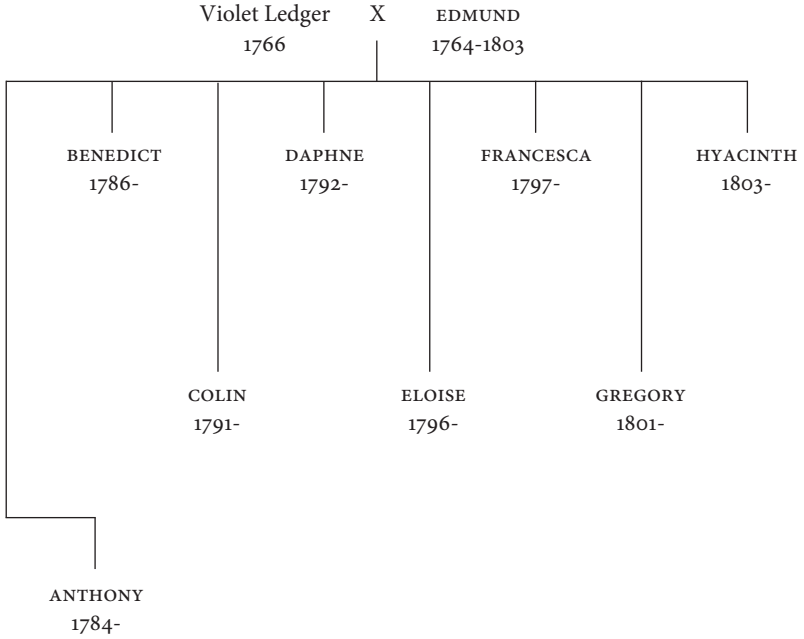
*Voor B.B., die me tijdens het schrijven van
dit boek gezelschap heeft gehouden.
Geduld wordt beloond.*

*En ook voor Paul, al wilde hij het
Liefde in tijden van malaria noemen*

De schrijfster dankt Paul Pottinger, MD, en Phillip Yarnell, MD, voor hun deskundig advies op het gebied van respectievelijk infectieziekten en neurologie.

Stamboom van de familie

Bridgerton

Deel 1

Maart, 1820
Londen, Engeland

... Ik zou het geen feest willen noemen, maar het is ook niet heel erg. Er zijn tenslotte vrouwen, en waar vrouwen zijn, heb ik hoe dan ook plezier.

Van Michael Stirling aan zijn neef John, de graaf van
Kilmartin, verstuurd vanuit het 52e infanterieregiment
tijdens de Napoleontische Oorlogen

In elk leven is er een keerpunt. Een moment dat zo overweldigend is, zo scherpomlijnd en zo helder, dat je het gevoel hebt dat alle lucht uit je lichaam wordt geperst en met absolute zekerheid, zonder ook maar een spootje twijfel wéét dat je leven nooit meer hetzelfde zal zijn.

Voor Michael Stirling kwam dat moment toen hij voor het eerst Francesca Bridgerton zag.

Nadat hij zijn hele leven achter de vrouwen aan had gezeten, zich met een geraffineerd lachje had laten inpalmen, om vervolgens de rollen om te draaien en zelf als overwinnaar uit de bus te komen, nadat hij vrouwen had gekust en geliefkoosd zonder echt zijn hart in de waagschaal te stellen, werd hij na één blik op Francesca Bridgerton zo halsoverkop verliefd, dat het een wonder was dat hij op zijn benen kon blijven staan.

Helaas voor Michael zou Francesca nog maar zesendertig uur

de naam Bridgerton dragen: de aanleiding voor hun ontmoeting was een feestelijk diner ter gelegenheid van haar aanstaande huwelijk met zijn neef.

Tja, het leven was ironisch, dacht Michael, wanneer hij in een goede bui was.

In zijn minder goede buien had hij er een heel ander woord voor.

En sinds hij verliefd was geworden op de vrouw van zijn neef was hij zelden in een goede bui.

O, hij verborg het goed. Hij kon het zich niet veroorloven om zichtbaar uit zijn humeur te zijn. Een of andere irritant opmerkelijke ziel zou het misschien signaleren, en – god verhoede – naar zijn welzijn informeren. En hoewel Michael Stirling met reden trots was op zijn vermogen de schijn op te houden en mensen een rad voor ogen te draaien (hij had tenslotte talloze vrouwen verleid, zonder dat hij ook maar één keer tot een duel was uitgedaagd), was de bittere waarheid dat hij nog nooit eerder verliefd was geweest. En als er ooit een moment was geweest waarop een man bij een rechtstreekse ondervraging door de mand zou kunnen vallen, zou dat nu weleens kunnen zijn.

Dus hij lachte, hij was buitengewoon vrolijk en hij ging door met vrouwen verleiden, en hij probeerde er niet op te letten dat hij als hij ze in bed had het liefst zijn ogen dicht wilde doen. Hij hield ook helemaal op met naar de kerk te gaan, omdat het nu zinloos leek om zelfs maar te overwegen voor zijn zielenheil te bidden. Bovendien dateerde de parochiekerk bij Kilmartin uit 1432, en de brokkelige stenen zouden het beslist niet overleven als ze door een bliksemschicht zouden worden getroffen.

En als God ooit een zondaar wilde treffen, zou hij geen betere kunnen vinden dan Michael Stirling.

Michael Stirling, Zondaar.

Hij zag het voor zich, op een visitekaartje. Hij zou ze zelfs hebben laten drukken – hij hield van dat soort zwarte humor – als hij er niet van overtuigd was geweest dat zijn moeder ter plekke dood zou blijven als ze het zag.

Hij mocht dan een vrouwenjager zijn, maar het was niet nodig de vrouw te kwellen die hem op de wereld had gezet.

Grappig dat hij het verleiden van al die andere vrouwen nooit als zonde had gezien. Nog steeds niet. Ze waren natuurlijk allemaal willig geweest. Een onwillige vrouw kon je niet verleiden, althans niet als je verleiding beschouwde in de ware zin van het woord en het niet verwarde met verkrachting. Ze moesten echt willen, en als dat niet zo was – als Michael maar vaag het gevoel had dat ze zich ongemakkelijk voelden – dan draaide hij zich om en was hij weg. Zijn passie was nooit zo ongebreideld dat het hem niet lukte om zich snel en vastberaden terug te trekken.

Hij had ook nooit een maagd verleid, of het bed gedeeld met een getrouwde vrouw. Nou ja, hij moest wel eerlijk zijn tegen zichzelf, ook al leefde hij in een leugen: hij had wel het bed gedeeld met getrouwde vrouwen, met een flink aantal zelfs, maar alleen als hun echtgenoten schoften waren, en zelfs dan alleen als ze al twee mannelijke nakomelingen hadden voortgebracht, drie als een van de jongens wat ziekelijk was.

Een man moest er tenslotte gedragsregels op nahouden.

Maar dit... Dit ging alle perken te buiten. Dit was volkomen onacceptabel. Deze zonde (en hij had er heel wat begaan) zou zijn ziel zwart kleuren, of op zijn minst heel donkergrijs – ervan uitgaande dat hij de kracht zou hebben om nooit aan zijn verlangens toe te geven. Want dit... dit...

Hij begeerde de vrouw van zijn neef.

Hij begeerde de vrouw van John.

Jóhn.

John, die verdorie meer een broer voor hem was dan een echte broer ooit had kunnen zijn. John, wiens familie hem had opgenomen toen zijn vader was overleden. John, wiens vader hem had opgevoed en een man van hem had gemaakt. John, met wie...

Ah, verdomme nog aan toe. Moest hij zichzelf dit echt aandoen? Hij kon een week lang alle redenen opsommen waarom hij regelrecht naar de hel zou gaan nu hij Johns vrouw had uitgekozen om verliefd op te worden. En niets kon ooit iets veranderen aan één simpel feit.

Hij kon haar niet hebben.

Hij kon Francesca Bridgerton Stirling nooit hebben.

Maar goed, dacht hij spottend. Hij zakte onderuit op de sofa en legde zijn enkel op zijn knie, terwijl hij John en Francesca vanaf de andere kant van de salon gadesloeg en zag hoe ze lachten en miselijkmakend naar elkaar lonkten. Hij kon wél nog een drankje nemen.

‘Ik denk dat ik dat maar doe,’ kondigde hij aan, terwijl hij zijn glas in één teug leegdronk.

‘Wat zei je, Michael?’ vroeg John. Zijn gehoor was verdomme weer voortreffelijk, zoals gewoonlijk.

Michael produceerde een volmaakte nepglimlach en hief zijn glas. ‘Dorst,’ zei hij, om het perfecte beeld van de bon vivant in stand te houden.

Ze waren in Kilmartin House, in Londen, iets anders dan Kilmartin (geen House, geen Castle, alleen Kilmartin) in Schotland, waar de jongens waren opgegroeid, of het andere Kilmartin House, in Edinburgh – er had tussen zijn voorouders geen enkele creatieve geest gezeten, had Michael vaak gedacht: er was ook een Kilmartin Cottage (als je een huis met eenentwintig kamers een cottage kon noemen), Kilmartin Abbey, en natuurlijk Kilmartin Hall. Michael had geen idee waarom niemand eraan had gedacht

zijn achternaam aan een van de panden te verbinden. ‘Stirling House’ klonk naar zijn mening zeer achtenswaardig. Hij vermoedde dat de ambitieuze – en fantasieloze – Stirlings van vroeger zo verrukt waren geweest van hun kersverse graafschap dat het niet in hen was opgekomen ergens een andere naam op te plakken.

Hij snoof spottend in zijn glas whisky. Het was een wonder dat hij geen Kilmartin-thee dronk en niet op een stoel in Kilmartin-stijl zat. Waarschijnlijk zou dat precies het geval zijn geweest als zijn grootmoeder een manier had gevonden om dat voor elkaar te krijgen zonder dat de familie er het zakenleven voor in moest gaan. De oude slavendrijfster was zo trots dat je zou denken dat ze een Stirling van geboorte was en de naam niet simpelweg door huwelijk had verkregen. Wat haar betrof was de gravin van Kilmartin (zijzelf) net zo belangrijk als de hogere adel, en ze had meer dan eens haar ongenoegen laten blijken wanneer ze pas na een omhooggevallen markiezin of hertogin naar het diner werd geleid.

De koningin, dacht Michael emotieloos. Hij veronderstelde dat zijn grootmoeder had geknield voor de koningin, maar hij kon zich beslist niet voorstellen dat zij eerbied zou hebben betoond aan welke andere vrouw dan ook.

Ze zou Francesca Bridgerton hebben goedgekeurd. Grootmoeder Stirling zou ongetwijfeld haar neus hebben opgetrokken voor het feit dat Francesca’s vader slechts een burggraaf was, maar de Bridgertons waren een oude, buitengewoon populaire en – als ze dat wilden – machtige familie. Bovendien had Francesca een rechte, trotse lichaamshouding en een ironisch, tegendraads gevoel voor humor. Als ze vijftig jaar ouder en een stuk minder aantrekkelijk was geweest, was ze uitstekend gezelschap geweest voor grootmoeder Stirling.

En nu was Francesca de gravin van Kilmartin, getrouwd met zijn neef John, die een jaar jonger was dan hij, maar in het huis-

houden van de Stirlings altijd werd behandeld met de eerbied die de oudste toekwam, hij was tenslotte de erfgenaam. Hun vaders waren een tweeling, maar Johns vader was zeven minuten eerder ter wereld gekomen dan die van Michael.

De zeven belangrijkste minuten in Michael Stirlings leven, en hij had ze niet eens meegemaakt.

‘Wat zullen we doen voor ons tweejarig huwelijksfeest?’ vroeg Francesca, terwijl ze de kamer door liep en achter de piano ging zitten.

‘Wat je maar wilt,’ antwoordde John.

Francesca wendde zich tot Michael. Zelfs bij het kaarslicht waren haar ogen verbluffend blauw. Of misschien wist hij gewoon hoe blauw ze waren. Hij leek tegenwoordig in het blauw te dromen. Francesca-blauw zouden ze die kleur moeten noemen.

‘Michael?’ zei ze, op een toon die duidelijk maakte dat ze het woord had moeten herhalen.

‘Sorry,’ zei hij, en hij schonk haar de scheve glimlach die hij zo vaak opzette. Niemand nam hem ooit serieus als hij zo glimlachte, wat natuurlijk precies de bedoeling was. ‘Ik luisterde niet.’

‘Heb jij ideeën?’ vroeg ze.

‘Waarvoor?’

‘Voor onze trouwdag.’

Als ze een pijl had afgeschoten, had ze hem niet harder in zijn hart kunnen treffen. Maar hij kon ontstellend goed de schijn ophouden, dus hij haalde slechts zijn schouders op. ‘Het is niet mijn trouwdag,’ bracht hij haar in herinnering.

‘Dat weet ik,’ zei ze. Hij keek haar niet aan, maar ze klonk alsof ze met haar ogen rolde.

Wat ze niet deed. Michael wist het zeker. Hij had Francesca in de afgelopen twee jaar pijnlijk goed leren kennen, en hij wist dat ze niet met haar ogen rolde. Als ze ergens sarcastische, ironische of

spottende ideeën over had, bleek dat uit haar stem of uit een bijzondere stand van haar mond. Ze hoefde niet met haar ogen te rollen. Ze staaarde je alleen maar strak aan, met een subtiele welving in haar lippen, en...

Michael slikte reflexmatig en verhulde dit door een slok van zijn drankje te nemen. Het sprak niet in zijn voordeel dat hij zoveel tijd had besteed aan het analyseren van de welvingen in de mond van de vrouw van zijn neef.

‘Ik verzeker je,’ vervolgde Francesca, terwijl ze haar vingers gedachteloos over de toetsen van de piano liet glijden, zonder ze zo ver in te drukken dat ze geluid maakten, ‘dat ik me er heel goed van bewust ben met wie ik ben getrouwd.’

‘Daar twijfel ik niet aan,’ prevelde hij.

‘Wat zeg je?’

‘Ga verder,’ zei hij.

Ze kneep haar lippen geërgerd op elkaar. Hij had die uitdrukking vaker bij haar gezien, meestal in de omgang met haar broers. ‘Ik vroeg je advies,’ zei ze, ‘omdat je zo vrolijk bent.’

‘Ben ik zo vrolijk?’ herhaalde hij. Hij wist dat de buitenwereld hem zo zag – ze noemden hem tenslotte de vrolijke vrouwenjager – maar hij vond het afschuwelijk dat zij dat woord gebruikte. Het gaf hem het gevoel dat hij een losbol was, zonder enige inhoud.

En toen voelde hij zich nog ellendiger, want het was waarschijnlijk waar.

‘Ben je het daar niet mee eens?’ vroeg ze.

‘Natuurlijk wel,’ mompelde hij. ‘Ik ben het alleen niet gewend dat mijn advies wordt gevraagd over huwelijksfeestjes, aangezien het duidelijk is dat ik geen talent heb voor het huwelijk.’

‘Dat is helemaal niet duidelijk,’ zei ze.

‘Nu ga je het krijgen,’ grinnikte John, terwijl hij met de *Times* van die ochtend achterover leunde in zijn stoel.

‘Je hebt het nooit geprobeerd,’ merkte Francesca op. ‘Hoe weet je dan dat je geen talent hebt voor het huwelijk?’

Michael wist een spottende grijns tevoorschijn te toveren. ‘Ik denk dat dat voor de mensen die me kennen wel duidelijk is. Bovendien, waarom zou ik trouwen? Ik heb geen titel, geen onroerend goed...’

‘Je hebt wél onroerend goed,’ bracht John er tegenin, waarmee hij bewees dat hij vanachter zijn krant nog steeds meeluisterde.

‘Een klein beetje maar,’ verbeterde Michael zichzelf, ‘dat ik met plezier nalaat aan jullie kinderen, want ik heb het tenslotte van John gekregen.’

Francesca keek naar haar echtgenoot, en Michael wist precies wat ze dacht: dat John het hem had gegeven omdat hij wilde dat hij iets had, een doel, om precies te zijn. Toen Michael een aantal jaren geleden uit het leger was ontslagen, had hij niet goed geweten wat hij met zijn leven aan moest. En hoewel John dat nooit had gezegd, wist Michael dat hij zich schuldig voelde omdat hij niet voor Engeland had gevochten en was achtergebleven terwijl Michael in zijn eentje het gevaar trotseerde.

Maar John had een graafschap geërfd. Hij had de plicht te trouwen en zich voort te planten. Niemand had van hem verwacht dat hij de oorlog in zou gaan.

Michael had zich vaak afgevraagd of het onroerend goed – een prachtig, royaal landhuis met ruim 80.000 vierkante meter grond – Johns vorm van boetedoening was. En hij vermoedde dat Francesca zich hetzelfde afvroeg.

Maar ze zou dat nooit vragen. Francesca begreep mannen opvallend goed, waarschijnlijk doordat ze met al die broers was opgegroeid. Francesca wist precies wat ze niet aan een man moest vragen.

Dat baarde Michael altijd wat zorgen. Hij dacht dat hij zijn ge-

voelens goed verborg, maar stel je voor dat ze het wist? Ze zou er natuurlijk nooit over praten, er zelfs nooit toespelingen op maken. Hoe ironisch ook, hij vermoedde dat ze in dat opzicht hetzelfde waren. Als Francesca vermoedde dat hij verliefd op haar was, zou ze nooit, op wat voor manier dan ook, haar gedrag veranderen.

‘Ik denk dat jullie naar Kilmartin moeten gaan,’ zei Michael abrupt.

‘Naar Schotland?’ vroeg Francesca. Ze drukte zacht de b-mineur van de piano in. ‘Zo kort voor het seizoen?’

Michael stond op, plotseling popelend om te vertrekken. Hij had sowieso beter niet kunnen komen. ‘Waarom niet?’ vroeg hij, op luchtige toon. ‘Jij vindt het er heerlijk. John vindt het er heerlijk. Het is niet zo’n lange reis, als je rijtuig van een goede vering is voorzien.’

‘Kom jij ook?’ vroeg John.

‘Ik denk het niet,’ zei Michael scherp. Alsof hij zo nodig moest zien hoe ze hun trouwdag vierden. Het zou hem alleen maar herinneren aan wat hij nooit kon hebben. Wat hem vervolgens weer zou herinneren aan zijn schuldgevoel. Of het zou versterken. Hij hoefde er niet echt aan herinnerd te worden, hij leefde er elke dag mee.

Gij zult niet de vrouw van uw neef begeren.

Die was Mozes zeker vergeten op te schrijven.

‘Ik heb hier veel te doen,’ zei Michael.

‘O ja?’ zei Francesca, en haar ogen lichtten vol belangstelling op. ‘Wat dan?’

‘O, je weet wel,’ zei hij spottend, ‘al die dingen die ik moet doen om me voor te bereiden op een decadent, doelloos leven.’

Francesca stond op.

O, god, ze stond op en liep naar hem toe. Dit was het ergste... wanneer ze hem aanraakte.

Ze legde haar hand op zijn bovenarm. Michael deed zijn best om niet ineen te krimpen.

‘Zo moet je niet praten,’ zei ze.

Michael keek langs haar schouder naar John, die zijn krant precies ver genoeg omhoog hield om te kunnen doen alsof hij niet meeluisterde.

‘Word ik je project of zo?’ vroeg Michael, een beetje onaardig. Ze deinsde achteruit. ‘We geven om je.’

We. Wé. Niet ik, niet John. We. Een subtiele manier om hem eraan te herinneren dat ze een eenheid waren. John en Francesca. Lord en lady Kilmartin. Ze bedoelde dat natuurlijk niet, maar hij hoorde het toch zo.

‘En ik geef om jullie,’ zei Michael, en hij wachtte op het moment dat een sprinkhanenplaag zich door de kamer zou verspreiden.

‘Dat weet ik,’ zei ze, zich niet bewust van zijn ellende. ‘Ik zou me geen betere neef kunnen wensen. Maar ik wil dat je gelukkig bent.’

Michael keek naar John met een blik die duidelijk maakte: red me.

John hield niet langer de schijn op dat hij zat te lezen en legde zijn krant neer. ‘Francesca, lieveling, Michael is een volwassen man. Hij vindt zijn geluk wanneer hij daaraan toe is. Wanneer dat ook maar is.’

Francesca tuitte haar lippen en Michael zag dat ze geïrriteerd was. Ze vond het niet prettig als haar plannen werden doorkruist en ze vond het zeker niet prettig om toe te geven dat ze haar wereld – en de mensen erin – niet naar haar hand kon zetten.

‘Ik zou je aan mijn zus moeten voorstellen,’ zei ze.

Goeie god. ‘Ik heb je zus ontmoet,’ zei Michael snel. ‘Al je zussen, eigenlijk. Zelfs de zus die nog aan de leiband loopt.’

‘Ze loopt niet...’ Ze onderbrak zichzelf en knarsetandde. ‘Ik ben met je eens dat Hyacinth niet geschikt is, maar Eloise is...’

‘Ik trouw niet met Eloise,’ zei Michael scherp.

‘Ik zei niet dat je met haar moest trouwen,’ zei Francesca. ‘Dans gewoon een paar keer met haar.’

‘Dat heb ik gedaan,’ herinnerde hij haar. ‘En daar blijft het bij.’

‘Maar...’

‘Francesca,’ zei John. Zijn stem was vriendelijk, maar zijn bedoeling was duidelijk. Stóp.

Michael had hem kunnen zoenen voor zijn tussenkomst. John dacht natuurlijk dat hij zijn neef alleen maar beschermde tegen onnodige vrouwelijke bemoeienis. Hij kon onmogelijk de waarheid weten: dat Michael probeerde te berekenen hoe schuldig iemand zich zou moeten voelen die verliefd was op de vrouw van zijn neef, die tevens de zus was van zijn vrouw.

Mijn hemel, trouwen met Eloise Bridgerton. Wilde Francesca hem dood hebben?

‘Laten we allemaal naar buiten gaan voor een wandeling,’ zei Francesca plotseling.

Michael keek uit het raam. Alle sporen van daglicht waren uit de hemel verdwenen. ‘Is het daar niet een beetje laat voor?’ vroeg hij.

‘Niet met twee sterke mannen om me te begeleiden,’ zei ze. ‘En bovendien zijn de straten van Mayfair goed verlicht. Het is volkomen veilig.’ Ze wendde zich tot haar man. ‘Wat zeg jij ervan, lieverd?’

‘Ik heb vanavond een afspraak,’ zei John, met een blik op zijn zakhorloge. ‘Maar ga jij maar met Michael.’

Nog meer bewijs dat John geen idee had van Michaels gevoelens.

‘Jullie vermaken je altijd zo goed samen,’ voegde John eraan toe.

Francesca draaide zich om naar Michael en nestelde zich met

haar glimlach weer een paar centimeter dieper in zijn hart. ‘Ga je mee?’ vroeg ze. ‘Ik snak naar een beetje frisse lucht, nu de regen is opgehouden. En ik moet zeggen dat ik me de hele dag al een beetje raar voel.’

‘Natuurlijk,’ antwoordde Michael, want ze wisten alle drie dat hij geen afspraken had. Hij leidde een leven van zorgvuldig gecultiveerd verval.

Bovendien kon hij haar geen weerstand bieden. Hij wist dat hij bij haar uit de buurt zou moeten blijven, dat hij zichzelf nooit zou mogen toestaan alleen met haar te zijn. Hij zou nooit aan zijn verlangens toegeven, maar moest hij zichzelf nu werkelijk aan zo’n marteling blootstellen? Aan het eind van de dag zou hij alleen in zijn bed liggen, verscheurd door schuldgevoel en verlangen.

Maar wanneer ze naar hem glimlachte, kon hij geen nee zeggen. En hij was beslist niet sterk genoeg om zich een uur in haar nabijheid te ontzeggen.

Want haar nabijheid was het enige wat hij ooit zou krijgen. Er zou nooit een kus zijn, nooit een veelbetekenende blik of een aanraking. Er zouden geen gefluisterde woorden van liefde zijn, geen zuchten van passie.

Het enige wat hij kon krijgen was haar glimlach en haar gezelschap, en hij, trieste idioot die hij was, was bereid daar genoeg mee te nemen.

‘Wacht even,’ zei ze, vanuit de deuropening. ‘Ik moet mijn jas pakken.’

‘Wees snel,’ zei John. ‘Het is al over zevenen.’

‘Ik ben veilig genoeg met Michael bij me om me te beschermen,’ zei ze met een vrolijke glimlach. ‘Maar maak je geen zorgen, ik ben snel.’ Ze wierp haar echtgenoot een ondeugend lachje toe. ‘Ik ben altijd snel.’

Michael wendde zijn blik af toen zijn neef bloosde. Mijn god,